

عقيرة أهل سنة و الجماعة في صحابة الكرام

VĚROUKA LIDU SUNNY A SPOLEČENSTVÍ
OHLEDNĚ DRUHŮ PROROKOVÝCH

شيخ عبدالحسن بن حمّاد العباد

šejch ‘Abdulmuhsin bin Hammád al-‘Abbád

Český překlad: Asma Rudolfová
kontrola: Alí Větrovec

ÚVOD

Toto je překlad malého pojednání nazvaného “Akídatu ahli s-sunna we l-džemá‘a fi s-sahábati l-kirám” (tj. Věrouka lidu sunny a společenství ohledně druhů Prorokových) napsaného šejchem ‘Abdulmuhsinem al-‘Abbádem. Zdrojem pro toto pojednání byl článek, který šejch napsal pro bulletin Islámské university v Medíně (číslo 2, 4. ročníku) šawwál 1391 hidžry. Tento článek byl distribuován společně s přepisem dopisu od šejcha nazvaného “Požehnání Prorokovi” v brožurce vydané Islámskou univerzitou v Medíně.

V této stručné prezentaci šejch al-‘Abbád, jeden z předních učenců a sběratel hadísů v Saudské Arábii, nechť ho Bůh zachová, načrtává správnou víru, kterou by muslim měl mít ve vztahu ke Společníkům, a to patří k umírněnosti.

Muslim by tedy neměl zajít ani do jednoho extrému – být fanatický ve vztahu k jednotlivcům mezi Společníky, nebo být přezíravý a nedbalý práv, která si zaslouží. Spíše by měl věřící, následovník ahlu s-sunna we l-džemá‘a, chovat ke všem z nich lásku a úctu, stejně jako uznávat jejich ctnosti a zdržet se připomínání jejich chyb a nedostatků. Šejch představuje materiál ve stručné, ale poučné formě, cituje četné verše, hadísy a výroky selef.

VĚROUKA LIDU SUNNY A SPOLEČENSTVÍ OHLEDNĚ DRUHŮ PROROKOVÝCH

Z Božího milosrdenství a laskavosti k Jeho služebníkům a z Jeho přízně k nim je, že jim poslal Posla z nich samotných, aby jim předal Poselství od jejich Pána a aby je vedl ke všemu, co jim prospívá a varoval je před vším, co jim škodí. A vskutku Prorok ﷺ naplnil svou povinnost předání poselství nejúplnějším a nejdokonalejším ze způsobů. Vedl svou ummu ke všemu dobrému a varoval ji před vším zlem.

Bůh vybral lidi, aby ho doprovázeli a přebírali od něj vědění. Tito byli nejlepší z tohoto národa, jenž sám o sobě je nejlepší ze všech národů. Tak je Bůh poctil tím, že jim dovolil doprovázet Svého Proroka ﷺ. A výslovně je na tomto světě poželal příležitostí se s ním stýkat a slyšet jeho hadísy přímo z jeho ušlechtilých úst. Toto je dar Boží, který uděluje, komu chce - a Bůh vlastní největší z darů.

Společníci – jeho druhové, předávali od Posla Božího ﷺ vedení, se kterým byl poslán, v nejúplnější a nejdokonalejší podobě. Tak budou mít díky svému přátelství k Poslu Božím, svému boji v džihádu po jeho boku a díky svým ušlechtilým činům v šíření islámu největší z odměn.

A budou mít také stejnou odměnu jako ti, kdo přišli po nich, protože slouží jako prostředníci mezi nimi a Poslem Božím. Takto to je, protože: **“Kdokoliv vyzývá k vedení, bude mít odměnu jako je odměna získaná těmi, kdo toto vedení praktikují po něm. A nic to neubere z jejich odměny.”**¹ Toto bylo autenticky uvedeno o Prorokovi ﷺ v hadísu uvedeném Muslimem v jeho Sahíh.

Bůh chválil společníky ve Své Skvělé Knize a Posel Boží ﷺ je chválil ve své očištěné Sunně. To pro ně dostačuje jako pocta a čest. Bůh říká:

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“A Bůh našel zalíbení v prvních předchůdcích z přesídlenců a pomocníků a v těch, kdož je následovali ve zbožných skutcích a také oni našli zalíbení v Bohu; On pak připravil pro ně zahrady, pod nimiž řeky tekou a v nichž nesmrtelní navěky přebývat budou a to úspěch bude nesmírný.”

(Súra Pokání: 100)

A On říká:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ
فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ
فِي الْإِنجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ
بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

“Muhammad je posel Boží; a ti, kdož jsou s ním, strašní jsou proti nevěřícím,

však laskaví mezi sebou. A vidíš je při modlitbě se sklánět a padat na tváře v úsilí po přízni a zalíbení Božím. A známky jejich jsou na tvářích jejich následkem modlení. A takto byli spodobněni v Tóře, zatímco podobenství jejich v Evangeliu zní: jsou jako sadba, jejímž výhonkům Bůh dává vyrůst a posiluje je, až stanou se pevnými a drží se zpříma na stéblech svých, k radosti tomu, kdo ji zasel, aby tím Bůh rozhněval nevěřící. A Bůh přislíbil těm z nich, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, odpuštění a odměnu nesmírnou.”
(Súra Úspěch: 29)

V Božích slovech týkajícím se Sahába: “aby tím Bůh rozhněval nevěřící”, můžeme najít nejhroznější nařízení, nejtvrdší hrozbu a nejhorší z varování pro ty, kteří jsou rozzlobeni Společníky nebo ty, kteří k nim chovají ve svých srdcích nějakou zášť.

Bůh říká:

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ أُولَئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

“Co je s vámi, že nechcete rozdávat na cestě Boží, když Bohu přece připadne dědictví nebes a země? Ti z vás, kdož rozdávali a bojovali ještě před vítězstvím, nejsou stejní jako ti, kdož vyčkávali; ti první jsou mnohem výše na stupních než ti, kdo rozdávali a bojovali až po něm. Však obojím Bůh přislíbil odměnu překrásnou a Bůh je dobře zpraven o všem, co děláte.”
[Súra Železo: 10]

Bůh říká, když hovoří o rozdělení válečné kořisti:

لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ

A část kořisti náleží chudým vystěhovalcům, kteří byli vyhnáni z příbytků svých a od majetků svých a kteří usilují dosáhnout přízně Boží a zalíbení a pomáhají Bohu a poslu Jeho. A toto jsou vskutku lidé spravedliví. Ti, kdož pevně sídlí v tomto obvodu a utvrdili se ve víře ještě před nimi, ti milují ty, kdož se k nim vystěhovali, a nenalézají v hrudích svých žádnou závist kvůli tomu, co dáno bylo vystěhovalcům. A dávají jim přednost před sebou, i kdyby sami měli nedostatek. A ti, kdož ochrání duše své před lakotou, ti budou blažení. A ti, kdož přišli po nich, hovoří: „Pane náš, odpusť nám i bratřím našim, kteří nás předešli ve víře;

a nevkládej do srdcí našich zlobu proti těm, kdož před námi uvěřili, Pane náš, vždyť Tys věru shovívavý, slitovný!“

[Súra Shromáždění: 8-10]

První z těchto tří veršů ze súry Shromáždění se vztahuje k muhádžirům¹. Druhý verš odkazuje na ansár². Třetí ájet odkazuje na ty, kteří přijdou po muhádžirech a ansárech a budou pro ně žádat o Boží odpuštění a prosit Boha, aby do jejich srdcí nevložit zášť vůči nim. A mimo tyto tři skupiny není nic, kromě toho, kdo je opustí a upadne do jedné z pastí ďábla. Proto ‘Áiša, necht’ je s ní Bůh spokojen, vysvětlila ‘Urwovi bin az-Zubejrovi záležitost některých z těch, kdo je opustili, a byli tedy opuštěni:

“Bylo jim nařízeno, aby žádali o odpuštění pro společníky Posla Božího ﷺ, ale oni jim (místo toho) zlořečili.” Imám Muslim uvedl tento hadís v poslední části svého Sahíhu. An-Newewí ve svém vysvětlení tohoto hadísu řekl, po připomenutí veršů v súře Shromáždění:

“Imám Málík to použil jako důkaz pro své pravidlo, že kdokoliv zlořečí Společníkům, nemá žádné právo na válečnou kořist. Je to proto, že ji Bůh dal pouze těm z nich, kdo přicházejí po nich, kdo pro ně (Společníky) žádají o odpuštění.”

Ibn Kesír ve svém tefsíru tohoto verše řekl:

“Jak úžasné je pravidlo, které imám Málík odvodil z tohoto verše, v tom, že ráfizi³ – ten, kdo zlořečí Společníkům – nedostane žádný podíl na majetku z válečné kořisti kvůli tomu, že postrádá vlastnosti těch, které Bůh pochválil Svými slovy: ‘Pane náš, odpusť nám i bratřím našim, kteří nás předešli ve víře; a nevkládej do srdcí našich zlobu proti těm, kdož před námi uvěřili, Pane náš, vždyť Tys věru shovívavý, slitovný!’”

Prorok ﷺ řekl: *“Nejlepší z lidí je moje generace, potom ti, kdo přijdou po nich, potom ti, kdo přijdou po nich.”*² Uvedeno Buchárím, Muslimem a dalšími ze zprávy ‘Imrána bin Husejna a ‘Abdulláha bin Mas‘úd, necht’ je Bůh s nimi oběma spokojen. Muslim to uvedl od Abú Hurejry ve znění: *“Nejlepší z mého národa je generace, ke které jsem byl poslán – potom ti, kteří přijdou po nich, potom ti, kteří přijdou po nich.”* Bůh ví nejlépe, jestli zmínil třetí nebo ne.

Muslim také uvádí od ‘Áíše, že řekla: *Nějaký muž se jednou zeptal Proroka ﷺ: ‘Kteří lidé jsou nejlepší?’ Tak odpověděl: “Generace lidí, ve které jsem já (nyní), potom druhá (generace), potom třetí.”* Je uvedeno ve dvou Sahíhejn (Al-Buchárího a Muslima) z vyprávění Abú Se‘ída Al-Chudrího, že Posel Boží ﷺ řekl:

Přijde doba, kdy skupina lidí bude bojovat (v džihádu) a bude řečeno: “Je mezi vámi někdo, kdo doprovázel Posla Božího?” (tj. Sahába). *Odpoví: “Ano,” a tak jim bude dáno vítězství. Potom přijde doba, kdy skupina lidí bude bojovat (v džihádu) a bude řečeno: “Je mezi vámi někdo, kdo doprovázel společníky Posla Božího?”* (tj.

¹ Sahába, kteří přesídlili z Mekky do Medíny.

² Sahába, kteří sídlili v Medíně, přijali muhádžiry – přesídlence mezi sebe a pomáhali jim.

³ Příslušník sekty ráfiza, ší‘ita. Člověk, který považuje nejctnostnější sahába, jako Abú Bekra a Omara za nevěřící, či těžké hříšníky.

tábi'ín⁴). **Odpovědí: 'Ano,' a tak jim bude dáno vítězství. Potom přijde doba, kdy skupina lidí bude bojova (v džihádu) a bude řečeno: "Je mezi vámi někdo, kdo doprovázel ty, kdo doprovázeli společníky Posla Božího?"** (tj. Atbá'u t-Tábi'ín). **Odpovědí: "Ano," a tak jim bude dáno vítězství.**³

Ibn Battá' uvedl s autentickým řetězem vyprávění, že podle Minhádž-us-Sunna Ibn Tajmíjji Ibn 'Abbás řekl: **"Nezlořečte společníkům Posla Božího ﷺ, protože jedna hodina strávená jedním z nich s Poslem Božím je lepší než dobrý skutek jednoho z vás (konaný) po čtyřicet let."**

Ve znění uvedeném Wáki'ím říká: **"...lepší než dobrý skutek jednoho z vás (konaný) po celý život."**

A když Sa'íd bin Zejd zmínil deset Společníků, kterým byla dána dobrá zpráva o vstupu do Ráje, řekl:

"Přísahám při Bohu, setkání jednoho muže mezi nimi s Poslem Božím ﷺ je lepší než skutek jednoho z vás, i kdyby ho konal po délku Noemova života." Uvedeno Abú Dawúdem a At-Tirmízím.⁴

Džábir uvedl, že: **"Jednou bylo řečeno 'Áiši: "Jsou někteří lidé, kteří se snaží ponížít společníky Posla Božího, dokonce Abú Bakra a Omara." Tak řekla: "A ty tím nejsi potěšen? Jejich činy skončily, ale Bůh chtěl, aby jejich odměna nedošla konce."**

Ibnu l-Asír to zmínil ve své knize Džámi'u l-Usúl, což je důkazem, že její slova jsou tvrzením Proroka ﷺ v autentickém hadísu: **"O Soudném dnu přijde zkažený člověk z mé ummy, který vykonával modlitbu, půst a zakát. Ale přesto týral tohoto člověka, pomlouval tamtoho člověka, vzal neprávem peníze tomuto člověku, prolil krev tamtoho a bil onoho. Tak některé jeho dobré skutky budou dány tomuto člověku a některé budou dány tamtomu člověku. Jestliže se jeho dobré skutky spotřebují, než nahradí to, co je proti němu, bude brát z jejich hříchů a bude z nich obžalován. A potom bude hozen do ohně pekelného."**⁵

Al-Bucháří uvedl ve svém Sahíhu od Abú Sa'ída al-Chudrího, že Prorok ﷺ řekl: **"Nezlořečte mým společníkům! Protože kdyby jeden z vás dal na dobročinnost velikost hory Uhud ve zlatě, nebylo by to rovno mudd⁵ jednoho z nich, dokonce ani polovině z toho."**

Muslim uvedl ve svém Sahíh od Abú Hurajry, že Prorok ﷺ řekl: **"Nezlořečte mým společníkům! Nezlořečte mým společníkům! Protože při Tom, v Jehož Ruce je moje duše, kdyby jeden z vás dal velikost hory Uhud ve zlatě na dobročinnost, nebylo by to rovno mudd jednoho z nich, dokonce ani polovině z toho."**

Také to uvedl od Abú Sa'ída ve znění: **"Mezi Chálidem bin Al-Welíd a 'Abdur-Rahmánem bin 'Awf byl spor, takže mu Chálid nadával. Na to Posel Boží ﷺ řekl: "Nezlořečte nikomu z mých společníků. Protože kdyby jeden z vás dal velikost hory**

⁴ Tj. Následovníci, druhá generace muslimů.

⁵ Staroarabská objemová míra, hrst vzniklá spojením dvou dlaní k sobě.

Uhud ve zlatě na dobročinnost, nebylo by to rovno mudd jednoho z nich, dokonce ani polovině z toho.

Takže jestliže Meč Boží, Chálid ibnu l-Welíd, a další, kteří přijali islám po smlouvě u Hudajbíje nemohou své velké množství dobrých skutků srovnávat s malým množstvím vykonaným ‘Abdurrahmánem bin ‘Awf a dalšími, kteří přijali islám předtím, ačkoli všichni z nich měli tu čest doprovázet Proroka, potom jak je to s těmi, kteří nedosáhli pocty být společníky, ve srovnání s těmito výtečnými jedinci? Vzdálenost je opravdu ohromná a rozdíl je vskutku nesmírný! Tak daleko, jako je země od nebe! Spíše jak daleko je sedmá (nejnižší) úroveň země od sedmé (nejvyšší) úrovně nebes! Toto je dar Boží, který uděluje tomu, komu chce. A Bůh vlastní největší z darů!

Toto jsou některé z koránských veršů a prorockých ahadís, které poskytují důkaz o ctnostech těchto nejlepších z lidí, jimž podobní neexistovali předtím a nebudou existovat potom. Nechť je s nimi Bůh spokojen.

Všichni ze společníků Posla Božího ﷺ jsou důvěryhodní, protože Bůh to o nich dosvědčuje, díky Jeho chvále a chvále Jeho Posla ﷺ pro ně. An-Newewí řekl v at-Tekrīb, což as-Sujútí vysvětlil ve svém Tedrību r-Ráwí:

“Všichni ze Společníků jsou důvěryhodní – ti, kteří byli postiženi strastmi, a jiní než tito, podle shody učenců.”

Al-Háfiz Ibn Hadžer řekl v al-Isába: *“Ahlu s-Sunna se jednomyslně shodli, že všichni z nich (Sahába) jsou důvěryhodní, a nikdo tomu neoponoval, kromě některých odchýlených novotářů.”*

Toto je důvodem, proč není vadou, když není znám Společník v řetězu vyprávění. Takže jestliže Tábi‘í říká: *“Od muže, který doprovázel Proroka ﷺ ...”*, neovlivňuje to zprávu. Je tomu tak, protože neznat Společníka (v řetězu) nezpůsobuje žádnou škodu, neboť jsou všichni důvěryhodní. Al-Chatíb al-Bagdádí řekl ve své knize al-Kifája:

“Podle žádného hadísu, který má řetěz vyprávění, který je spojen mezi tím, kdo ho zaznamenává, a Prorokem ﷺ, se nemá postupovat, dokud není nejprve potvrzena důvěryhodnost a spolehlivost všech vypravěčů. Je povinností prozkoumat všechny jejich okolnosti, s výjimkou Společníka, který ho vznáší (nebo připisuje hadís) k Prorokovi ﷺ. Je to proto, že důvěryhodnost Společníků je ustavená a dobře známá na základě toho, že to Bůh pro ně potvrdil. Jeho sdělení o jejich čistém stavu a Jeho upřednostnění Společníků v textech Koránu...”

Potom pokračoval ve vypočítávání některých veršů a hadísů týkajících se jejich ctností a řekl:

“A dokonce i kdyby Bůh nebo Jeho Posel ﷺ o nich nezmínili nic z toho, co jsme právě uvedli (o jejich ctnostech), stav, ve kterém byli, když udělali hidžru, bojovali v džihádu, nebo nabízeli svou podporu, obětovali své životy a majetek, zažili zabíjení svých rodičů a dětí, vzájemně se nabádali k náboženství a měli silnou víru a

neotřesitelnou jistotu, (všechno z toho) by bylo dostatečné k prokázání jejich důvěryhodnosti a dostatečné pro každého, aby měl pevnou víru v jejich poctivost a bezúhonnost. A nutně by to vedlo k to pochopení, že oni jsou nejlepší z těch, kdo přijímají svědectví, a k uznání jejich důvěryhodnosti a spolehlivosti, ode všech lidí, kteří přijdou po nich, navždy a vůbec.”

Potom uvádí vyprávění s řetězem propojeným k Abú Zur’ovi, který řekl: *“Jestliže uvidíte muže usilujícího znevážit kohokoliv mezi společníky Posla Božího ﷺ, pak vězte, že je heretik (zindík). Je tomu tak, protože podle nás je Posel Boží ﷺ pravdivý a Korán je pravdivý. A jediní, kdo nám přinesli tento Korán a Sunan (množné číslo od Sunna), jsou společníci Posla Božího ﷺ. Přejí si jedině pohanět a vyvrátit naše svědky, aby mohli prohlásit Knihu a Sunnu za neplatné, a přitom oni si víc zaslouží být haněni, protože jsou heretiky (zanádika).”*

Mezheb Ahlu s-Sunna we l-Džamá‘a ohledně Společníků je umírněností mezi dvěma krajnostmi – mezi extremismem a nedbalostí. Je to umírněnost mezi extrémními fanatiky, kteří povýšili ty vážené mezi nimi na úroveň, která přísluší jen Bohu a Jeho Poslu ﷺ, a umírněnost uprostřed nedbalých a hrubých, kteří je znevažují a zlořečí jim. Takže oni⁶ jsou uprostřed mezi těmi, kteří přehánějí a těmi, kteří mají nedostatek – milují všechny z nich a staví každého z nich na patřičné místo, které si zaslouží, se slušností a spravedlností. Takže je nepovyšují na úroveň, kterou si nezaslouží, ani je nesnižují a neodnímají jim, co si zaslouží. Jejich jazyky jsou vlhké od toho, jak je zmiňují jen v dobrém, v souladu s tím, co jim přísluší. A jejich srdce jsou naplněna láskou k nim.

A pokud se mezi nimi (či některými z nich) vyskytnul jakýkoliv spor a rozdíl, který může být autenticky potvrzen, považujeme je v tomto ohledu za mudžtehidy⁷ – buď měli pravdu a dostanou jednu odměnu za svůj idžtihád⁸ a jednu odměnu za to, že byl správný, nebo se mýlili a dostanou jen jednu odměnu za svůj idžtihád a jejich omyl bude odpuštěn. Nebyli neomylní, protože byli lidskými bytostmi. Někdy měli pravdu a někdy se mýlili. Ale kolikrát více měli pravdu ve srovnání s pravdou ostatních a kolikrát méně se mýlili ve srovnání s omyly ostatních? A navrch tohoto získají Boží odpuštění a spokojenost.

Knihy Ahlu s-Sunna jsou naplněny objasněním této čisté a zářící věrouky ve vztahu k těmto skvělým lidem, kteří byli vybráni mezi lidstvem, aby doprovázeli toho nejlepšího z lidského pokolení. Ať je s nimi všemi Bůh spokojen.

Příkladem toho budiž tvrzení at-Taháwího v jeho (knize) Věrouka Ahlu s-Sunna: *“Milujeme společníky Posla Božího. Ale v naší lásce pro kohokoliv z nich nezacházíme do extrémů, ani se kohokoliv z nich nezprošťujeme. A nenávidíme každého, kdo nenávidí je, nebo každého, kdo o nich špatně mluví. A nezmiňujeme je jinak než v dobrém. Milovat je je Dín⁹, Ímán¹⁰ a Ihsán¹¹. A nenávidět je je Kufr¹², Nifák¹³ a Tugján¹⁴.”*

⁶ Ahlu s-Sunna we l-Džemá‘a, pozn. překl.

⁷ Samostatně rozsuzující.

⁸ Samostatný úsudek.

⁹ Náboženství.

¹⁰ Víra.

Ibn Abí Zejd al-Kajrawání řekl v úvodu ke své slavné ar-Risále, ve které vysvětluje věrouku Ahlu s-Sunna: *“Nejlepší z pokolení je to, které vidělo Posla Božího ﷺ. A nejlepší ze Společníků jsou (čtyři) správně vedení chalífové – Abú Bakr, pak Omar, pak Osmán, pak ‘Alí, ať je s nimi všemi Bůh spokojen. Žádný ze Společníků by neměl být zmiňován jinak, než nejlepším ze způsobů. Věříme ve vyhýbání se (zmínkám o) rozporech, které se mezi nimi vyskytly. A že si nejvíce z lidí pro sebe zaslouží omluvy a že se o nich má smýšlet tím nejlepším způsobem.”*

Imám Ahmed bin Hanbel řekl ve své knize as-Sunna: *“A ze Sunny je zmiňovat dobré vlastnosti společníků Posla Božího ﷺ – všech z nich – a vyhýbat se (zkažkám o tom), jaké spory se mezi nimi vyskytly. Takže kdokoliv zlořečí společníkům Posla Božího ﷺ nebo (jen) jednomu z nich, potom je novotář, ráfízí. Je Sunna milovat je a dělat du‘á (prosbu) za ně je prostředkem k přiblížení se Bohu (tekarrub). Je způsobno následovat je a brát si z nich příklad je ctností...”*

A řekl: *“Nikomu není povoleno zmiňovat žádnou z jejich chyb. Ani nikdo nemůže hanět žádného z nich. Takže když to kdokoliv dělá, potom je autorita (sultán) povinována ho pokárat a potrestat. A nesmí mu prominout, ale musí ho potrestat a potom požadovat, aby se kál. A jestliže se kaje, měl by to od něj přijmout. A jestliže se nekaje, měl by pro něj znovu zahájit trest a zavřít ho do vězení, dokud se nekaje a nezřekne (své nesprávné víry).”*

Imám Abú Osmán as-Sa'búní řekl ve své knize ‘Akídetu s-Selef we Ashábi l-Hadís: *“A považovali za povinnost vyvarovat se (řeči o) rozporech, které se vyskytly mezi společníky Posla Božího ﷺ a očišťovat své jazyky od všeho, co se sestává z jejich poskvřňování nebo ponižování. A považovali za povinnost žádat Boha o milost pro všechny z nich a prokázat všem z nich přátelství.”*

Šejchu l-Islám Ibn Tejmíjja řekl ve své knize al-‘Akídetu l-Wásitíjja: *“Mezi principy Ahlu s-Sunna wel-Džamá‘a je udržování čistých srdcí a jazyků vůči společníkům Posla Božího ﷺ, jak je Bůh popsal Svými slovy:*

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ

“A ti, kdož přišli po nich, hovoří: „Pane náš, odpusť nám i bratřím našim, kteří nás předešli ve víře; a nekládej do srdcí našich zlobu proti těm, kdož před námi uvěřili, Pane náš, vždyť Tys věru shovívavý, slitovný!“ (Súra Shromáždění: 10) ”

A (z jejich principů je) poslušnost Prorokovi ﷺ s ohledem na jeho výrok: **“Nezlořečte mým společníkům! Nezlořečte mým společníkům! Protože při Tom, v Jehož Ruce je moje duše, kdyby jeden z vás dal velikost hory Uhud ve zlatě na dobročinnost, nebylo by to rovno mudd jednoho z nich, dokonce ani polovině z toho.”**

¹¹ Dobrota.

¹² Nevíra.

¹³ Pokrytectví.

¹⁴ Přehánění ve víře.

Přijímají, co je řečeno v Koránu, Sunně a Shodě ohledně jejich ctností a vysokého postavení. A upřednostňují ty, kteří utráceli své majetky a bojovali (na cestě Boží) před Vítězstvím, což se vztahuje na Smlouvu u Hudejbíje, před těmi, kteří dávali svůj majetek a bojovali po něm. Dávají přednost Muhádžirům před Ansáry. A věří, že Bůh řekl lidem, kteří bojovali v (bitvě u) Badru – jejichž počet přesáhl tři sta lidí: **“Čiňte, cokoliv si přejete, protože už jsem vám odpustil.”**

A věří, že nikdo z těch, kteří slíbili svou věrnost Prorokovi ﷺ pod stromem, nevstoupí do Ohně pekelného, jak nám oznámil Prorok ﷺ. Bůh byl s nimi spokojen a oni byli spokojeni s Ním. A bylo jich více než tisíc čtyři sta lidí.

Určují do Ráje každého, o kom Posel Boží ﷺ svědčil, že bude v Ráji, jako je Desítka (Společníků), Sábit bin Kajs bin Šemmás a další.

Potvrzují, co bylo zaznamenáno v tawátur¹⁵ formě o vládci věřících, ‘Alím ibn Abí Tálib, a dalších, že: *Nejlepší z této ummy po Prorokovi ﷺ jsou Abú Bakr; pak Omar. Potom umístí Osmána třetího a ‘Alího čtvrtého, necht’ je s nimi všemi Bůh spokojen.* Toto je to, co je naznačeno v asár¹⁶ a o čem byla jednomyslná shoda, že Osmán měl přednost (před ‘Alím), protože mu byla slíbena věrnost (jako chalífovi).

Přesto, po jednomyslné shodě o přednosti Abú Bakra a Omara, se někteří z Ahlu s-Sunna rozcházeli ohledně Osmána a ‘Alího, který z nich je lepší. Takže skupina z nich dala přednost Osmánovi a potom zůstala mlčet, a umístila ‘Alího jako čtvrtého. A další skupina dala přednost ‘Alímu. A ještě další skupina zůstala neutrální. Ale záležitost Ahlu s-Sunna se ustálila na dání přednosti Osmánovi a potom ‘Alímu.

Bez ohledu na to, tato otázka Osmána a ‘Alího podle většiny (učenců) Ahlu s-Sunna není z principů, kterým se ten, kdo v této věci nesouhlasí, stává svedeným z cesty (a odchýleným). Spíše je záležitostí, ve které se ten, kdo oponuje, stává svedeným, problém chalífů – a to je, že musí věřit, že chalífou po Poslu Božím ﷺ byl Abú Bakr, potom Omar, potom Osmán, potom ‘Alí. A kdokoli napadá chalífy nebo kohokoliv z nich, potom je více sveden než osel. “

Potom zmínil, že mají lásku a náklonnost pro členy domácnosti Posla Božího ﷺ a že zachovávají poslední vůli (poslední přání) Posla Božího ﷺ ohledně nich. A že mají náklonnost pro manželky Posla Božího ﷺ, pro Matky věřících, a věří, že budou jeho manželkami na Onom světě. Potom řekl:

“Vyhýbají se cestě rewáfiz – těch, kdo nenávidí Společníky a zlořečí jim – a cestě newásib – těch, kdo urážejí členy (Prorokovy ﷺ) domácnosti – řečí nebo jednáním. A zdráhají se (probírat) spory, které se vyskytly mezi Společníky. A říkají: Tato vyprávění, která byla zaznamenána o jejich chybách, mají v sobě některá, která jsou chybná, některá, která k sobě měla některé věci přidané, některá, která měla části

¹⁵ Nejautentičtější forma ústní tradice, kdy v každé generační vrstvě je tolik tradentů, že je nemožné aby se sjednotili na jedné lživé zkazce.

¹⁶ Vyprávění od Společníků.

vynechané, a některá, která byla změněna ze svého původního stavu. Pokud jde o ta vyprávění (ohledně jejich chyb), která jsou autentická, potom jsou Společníci omluveni (a je jim odpuštěno) – buď konali idžtihád a měli pravdu, nebo konali idžtihád a mýlili se.

Dále ještě nevěří, že každý ze Společníků je neomylný a zproštěn dopouštění se velkých nebo malých hříchů. Spíše jsou schopni dopouštět se hříchů obecně, avšak vlastní z přednosti a ctností to, co si vynucuje, aby jim byl odpuštěn jakýkoliv hřích, kterého se dopustí – jestliže se nějakého dopustili. Toto je rovno bodu, že jim bude odpuštěno za špatné skutky, za jimž podobné těm, co přijdou po nich, odpuštěno nebude. Je to protože vlastní dobré skutky, jimž podobných nebudou pro ty, co přijdou po nich, které vymažou špatné skutky.

Je potvrzeno z výroků Posla Božího ﷺ, že jsou nejlepším z pokolení a že jestliže jeden z nich dal mudd (zlata) na dobročinnost, bylo by to lepší než kdyby někdo, kdo přišel po nich, dal celou horu Uhud ve zlatě. A kdyby se jeden z nich dopustil hřichu, potom by se z něho buď kál, nebo by vykonal nějaký dobrý skutek, aby ho vymazal. Nebo mu za to bude odpuštěno z důvodu jeho přednosti nebo kvůli přímluvě Muhammada ﷺ, na což mají Společníci mezi lidmi největší právo. Nebo snad byl na tomto světě zkoušen nějakými strastmi, kterými to bylo odčiněno. Takže jestliže toto je, co se týče hříchů, které skutečně spáchali, potom co záležitosti, ve kterých dělali idžtihád? Kdyby měli pravdu, měli by dvě odměny, a kdyby neměli pravdu, měli by jen jednu odměnu a jejich omyl by byl odpuštěn.

Dále, množství (špatných) skutků provedených některým z nich, které je přesto odpuštěno, je nepatrné ve srovnání s jejich ctnostmi a dobrými vlastnostmi, jako je jejich víra v Boha a Jeho Posla ﷺ, džihád pro Jeho Věc, provedení hidžry, podpora (náboženství), stejně jako jejich prospěšné znalosti a dobré skutky. A kdokoli studuje dějiny tohoto lidu (tj. Sahába) se znalostí a vzhledem a studuje zásluhy, které jim Bůh propůjčil, pozná s plnou jistotou, že jsou nejlepšími ze stvoření po prorocích. Nebyl ani nebude nikdo jako oni. Jsou safwe (vybraný výkvět) ze všech pokolení tohoto národa (muslimů), který sám o sobě je nejlepší a nejvznešenější ze všech národů u Boha.” (Konec slov Ibn Tajmíjjových)

Toto je pět příkladů z výroků Selef As-Sálih (spravedlivých předků), která ukazují, v co jsme povinni věřit ve vztahu k nejlepším ze stvoření po prorocích a poslech. Jedna věc, kterou musíme chápat, je, že hanobení těchto vybraných a jedinečných jedinců se rovná hanobení samotného náboženství, protože to nebyl nikdo jiný než oni, kdo předával náboženství dále těm, kdo přišli po nich. A už jsme zmínili slova Abú Zur'y: *“Jediní, kdo nám přinesli tento Korán a Sunan, jsou společníci Posla Božího. Přejí si jediné pohanět a vyvrátit naše svědky, aby mohli prohlásit Knihu a Sunnu za neplatné, a přitom si oni víc zaslouží být haněni, protože jsou heretici.”*

Toto odkazuje k těm, kdo se snaží znevažovat kohokoli ze Společníků. Vyplývá z toho, že ten, kdo je uráží, jim ani v nejmenším neškodí, ale jediné jim prospívá, na základě výše zmíněného hadísu o *“zkaženém člověku”*. Ten, kdo kdo je uráží, způsobuje škodu jen sám sobě. Takže kdokoliv pro ně nachází ve svém srdci lásku a postrádá zášť a zdržuje svůj jazyk, aby o nich zmiňoval jiné než dobré, ten by měl chválit Boha za toto požehnání. A měl by prosit Boha, aby ho udržel pevného v tomto

vedení. A kdokoliv pro ně chová ve svém srdci nějakou zášť a jeho jazyk je uvolněný a zmiňuje je s tím, co jim nepřísluší, pak se musí bát Boha a upustit od těchto zločinů. A musí se kát Bohu, když před ním dveře pokání zůstávají otevřené, než toho bude litovat v době, kdy lítost nebude k žádnému prospěchu.

Náš Pán nezpůsobuje, aby naše srdce zbloudila poté, co nás vedl a udělil nám Svě milosrdenství, vskutku jsi Ten, kdo uděluje všechny prosby.

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ

“Pane náš, odpusť nám i bratřím našim, kteří nás předešli ve víře; a nevkládej do srdcí našich zlobu proti těm, kdož před námi uvěřili, Pane náš, vždyť Tys věru shovívavý, slitovný!” (Hašr:10)

¹ Sahíh hadís: Uveden Muslimem (2674), Abú Dawúdem (4609), At-Tirmidhím (2676), Ibn Mádžou (206) a dalšími.

² Sahíh hadís: Uveden Al-Buchárím a Muslimem z hadísu Ibn Mas’úda. Tento hadís vyprávělo mnoho Společníků, mezi nimi ‘Imrán bin Husejn a An-Nu’mán bin Bešír. Viz as-Sahíha imáma al-Albáního: (699-700)

³ Sahíh hadís: Uveden Al-Buchárím (6/88 a 610 v al-Feth), Muslimem (3532), Ahmedem (3/7), al-Humejdím (743), al-Begawím v *Šarhu s-Sunna* (14/73-74) z cesty vyprávění Džábira bin ‘Abdulláha od Abú Sa’ída al-Chudrího.

⁴ Hasan hadís: Uveden Abú Dawúdem (4650), an-Nesá’ím v al-Kubrá, Ibn Mádžou (134) a Ahmedem (1629).

⁵ Sahíh hadís: Uveden Muslimem (2581), Ahmedem (2/303), Al-Bejhekím (6/93) z cesty vyprávění Al-A ‘lá bin ‘Abdurrahmána od jeho otce od Abú Hurejry v marfú’ formě. at-Tirmizí řekl, že je hasan sahíh.